

Sygn. akt I C 869/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Natalia Bonowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Gabriela Płowucha

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2022 r. w T.

sprawy z powództwa A. J.

przeciwko (...) S. A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki A. J.:

- kwotę 37.995,00 zł (trzydzieści siedem złotych dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08 listopada 2019 r. do dnia zapłaty,

- odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 60.500,00 zł (sześćdziesiąt tysięcy pięćset złotych) od dnia 08 listopada 2019 r. do dnia 13 listopada 2019 r.;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki A. J. tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 5.517,00 zł (pięć tysięcy pięćset siedemnaście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 869/20

UZASADNIENIE

Powódka A. J. wytoczyła przed Sądem Okręgowym w Toruniu Wydziałem I Cywilnym powództwo przeciwko (...) S. A. w W. o zapłatę kwoty 98.495,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08 listopada 2019 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania z AC wywodząc, iż pozwany bezpodstawnie nie wypłacił powódce odszkodowania stanowiącego wartość pojazdu z daty zawarcia umowy pomimo, iż powódka wykupiła dodatkową opcję ubezpieczenia (...) Wartość 100%”. Nadto powódka wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pismem z dnia 13 listopada 2021 r., w związku z uiszczeniem przez pozwanego na rzecz powódki kwoty 60.500,00 zł tytułem odszkodowania, powódka ograniczyła żądanie pozwu w tym zakresie i wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego:

- kwoty 37.995,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08 listopada 2019 r. do dnia zapłaty,
- odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 60.500,00 zł od dnia 08 listopada 2019 r. do dnia 13 listopada 2019 r.

Nadto powódka wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Toruniu w I Wydziale Cywilnym umorzył postępowanie co do kwoty 60.500,00 zł, zwrócił powódce ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 3.025,00 zł tytułem opłaty sądowej od cofniętej części pozwu oraz przekazał sprawę o zapłatę kwoty 37.995,00 zł do Sądu Rejonowego w Toruniu.

W dniu 11 marca 2020 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem zawartym w piśmie z dnia 13 listopada 2019 r.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wywodził, iż powódka zataiła istotne informacje na temat uszkodzenia ubezpieczonego pojazdu, a mianowicie nie podała, iż pojazd został sprowadzony z Francji po uszkodzeniu całkowitej oraz, iż powódka podała do polisy, że pojazd kupiony był od dealera w Polsce lub za granicą, co było niezgodne ze stanem faktycznym. Przekazanie przez powódkę przy zawieraniu umowy ubezpieczenia nieprawdziwych informacji pozwanemu spowodowało, że ustalona w polisie wartość pojazdu nie odpowiadała wartości rynkowej pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka była właścicielem pojazdu marki T. (...) nr rej. (...). W/w pojazd został sprowadzony z Francji, gdzie uległ uszkodzeniu całkowitemu. Powódka kupiła w/w pojazd za pośrednictwem pełnomocnika P. D. od Firmy (...) w K., zajmującej się m. in. importem i sprzedażą pojazdów.

Dowód: akta szkody, k. 99

Pismo, k. 90,

Wniosek o rejestrację, k. 96

Faktura, k. 97

Oświadczenie, k. 98

Zeznania świadka P. D., k. 205-210

Przesłuchanie powódki, k. 254-255v

Pojazd powoda w chwili zawarcia umowy AC nie było uszkodzony. Przed zawarciem umowy ubezpieczenia pojazd uzyskał pozytywny wynik przeprowadzonego badania technicznego auta w stacji kontroli pojazdów oraz przeszedł przegląd w (...) serwisie (...) w T., gdzie został mu udzielona gwarancja producenta

Dowód:

Zeznania świadka P. D., k. 205-210

Przesłuchanie powódki, k. 254-255v

Powódka od 10 lat korzystała z usług pozwanego ubezpieczając u niego nieruchomości i ruchomości.

bezsporne

Przed zawarciem przez powódkę z pozwanym umowy ubezpieczenia agent ubezpieczeniowy zawierający umowę w imieniu pozwanego wykonał oględziny pojazdu i sporządził dokumentację fotograficzną. Według agenta ubezpieczeniowego auto nie było uszkodzone, było sprawne. Agent ubezpieczeniowy wycenił pojazd na podstawie tradycyjnej wyceny, po wprowadzeniu danych z dowodu rejestracyjnego, przy użyciu programu EVEREST, używanego przez pozwanego przy zawieraniu umów ubezpieczenia.

Dowód: zeznania powódki, k. 254-255v,

Zeznania świadka K. K., k. 218-223

Wartość pojazdu na dzień zawarcia polisy AC została ustalona na kwotę 98.495,00 zł. Powódka wykupiła dodatkową opcję ubezpieczenia (...) Wartość 100%”. Powódce zależało na uiszczeniu jak najniższej składki ubezpieczeniowej.

Dowód: polisa ubezpieczeń komunikacyjnych, k. 29-31

akta szkody, k. 99

zeznania powódki, k. 254-255v,

W dniu 18 sierpnia 2019 r. w T. ww. pojazd został skradziony. Szkoda miała charakter tzw. szkody całkowitej. Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 20 sierpnia 2019 r. Postanowieniem z dnia 14 października 2019 r. umorzono dochodzenie w sprawie kradzieży w/w pojazdu z powodu niewykrycia sprawcy.

Bezsporne

Nadto dowody: postanowienie, k. 52-53

akta szkody, k. 99

Pozwany wypłacił powódce odszkodowanie w kwocie 60.500,00 zł. Pozwany ustalając wysokość wypłaconego powódce odszkodowania zastosował korektę ujemną ze względu na zakres wcześniejszych napraw.

Bezsporne

Szacunkowa wartość pojazdu powoda na dzień 29 września 2018r. wg. systemu E. wyniosła 84.100,00 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego, k. 127-138

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w niniejszej sprawie bezspornym było to, że pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z powódką umowę ubezpieczenia „autocasco” samochodu osobowego marki T. (...) nr rejestracyjny (...). Nie było również sporu co do tego, że utrata przez powódkę wyżej wskazanego pojazdu w wyniku wypadku ubezpieczeniowego, jakim była kradzież, należała do kategorii skutków objętych odszkodowaniem z tytułu ubezpieczenia „autocasco”. Bezsporne było również to, że pozwany w związku z zaistniałym zdarzeniem zobowiązany był do wypłaty odszkodowania za szkodę, jaką była kradzież ubezpieczonego pojazdu.

Osią sporu w niniejszej sprawie była wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania, a przede wszystkim ustalenie, czy powód miał prawo domagać się wypłaty odszkodowania w kwocie równej sumie ubezpieczenia oznaczonej w umowie AC czyli kwoty 98.495,00 zł.

Podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego były w pierwszej kolejności postanowienia łączącej strony umowy, w tym stanowiące integralną część tej umowy Ogólne warunki ubezpieczenia autocasco.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie zeznań świadków P. D. i K. K., dokumentów przedłożonych przez strony i znajdujących się w aktach szkodowych, dowodu z opinii biegłego, przesłuchania powódki oraz na podstawie art. 230 Kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd w pełni dał wiarę dokumentom zgromadzonym w toku postępowania. Ich prawdziwość i autentyczność nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Sąd nie znalazł powodu, aby kwestionować ich wiarygodność, gdyż były kompletne, jasne oraz wzajemnie się uzupełniały. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

By ustalić sporne między stronami okoliczności Sąd uwzględnił wniosek dowodowy pozwanego i dopuścił dowód z opinii (oraz z opinii uzupełniającej) biegłego techniki samochodowej mgr. inż. S. D. na okoliczność ustalenia wartości rynkowej pojazdu na dzień 29 września 2018 r. Biegły **S. D.** wykonując postanowienie Sądu wydał opinię, w której ustalił wartość pojazdu powódki na kwotę 84.100,00 zł. Określenie wartości rynkowej samochodu na dzień 29 września 2018 r. wymagało bowiem wiadomości specjalistycznych. Biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją, odniósł się również w sposób jasny do zarzutów pozwanego do opinii.

Sąd oceniając przedmiotowe opinie pod względem fachowości, rzetelności i logiczności, uznał je wiarygodne w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinie te zostały sporządzone w sposób rzetelny, były logiczne, spójne i nie zawierały sprzeczności, a przyjęta przez biegłego metodologia określenia wartości pojazdu nie budziła zastrzeżeń. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, że długoletnia praca, niekwestionowane kwalifikacje i duże doświadczenie biegłego w sporządzaniu tego typu opinii gwarantowały wskazanie rzeczywistej wartości pojazdu na dzień 29 września 2018 r.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie, do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającym z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się nadto na zeznaniach świadków przesłuchanych na piśmie P. D. i K. K., nie mając żadnych wątpliwości co do wiarygodności ich zeznań. Sąd pominął zgłoszony na rozprawie w dniu 11 stycznia 2022 r. przez pełnomocnika pozwanego wniosek dowodowy o dodatkowe przesłuchanie świadka K. K., gdyż po pierwsze w/w świadek kategorycznie i jasno odpowiedział na piśmie na wszystkie zadane mu pytania, a po drugie pełnomocnik pozwanego, po doręczeniu mu w/w zeznań tego świadka na piśmie, nie żądał zadania temu świadkowi dodatkowych zeznań ani wezwania go na rozprawę. W związku z powyższym, Sąd uznał, że wniosek pełnomocnika pozwanego o dodatkowe przesłuchanie świadka K. K. zmierza jedynie do przedłużenia postępowania.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się nadto na przesłuchaniu powódki, uznając je za szczególnie cenne w części, w której powódka zeznała, że kupiła samochód w komisie samochodowym w idealnym stanie technicznym, że nie wiedziała, że pojazd, który kupiła doznał we Francji szkody całkowitej oraz, że nie zataiła prawdy przed zakładem ubezpieczeń.

Stosownie do treści art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Zgodnie z art. 805 § 2 pkt 1 k.c., świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie - przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy autocasco odmiennie, aniżeli w przypadku umowy odpowiedzialności cywilnej, ma charakter umowny, tym samym wysokość szkody określa się w ramach swobody umów. W przedmiotowej sprawie sposób obliczenia wysokości ubezpieczenia należało ustalić w oparciu o ogólne warunki umów, stanowiące integralną część umowy ubezpieczenia łączącej strony.

W ubezpieczeniach Autocasco kompensacja szkody dokonywana jest w granicach określonych warunkami ubezpieczeń (vide:: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.01.1981 r., (...), [w:] Lex nr 8304).

Według §9 ust. 1 pkt 1 OWU za zapłatą dodatkowej składki ubezpieczeniowej umowa AC: może zostać zawarta z zastosowaniem opcji wartość 100% zapewniającej zachowanie wartości pojazdu ustalonej §1 kc na dzień zawarcia umowy AC, bez uwzględnienia naturalnej utraty wartości rynkowej pojazdu pod warunkiem, że do jej ustalenia ubezpieczający podał zgodnie ze stanem faktycznym informacje, o które (...) pytał przy zawarciu umowy AC; jeżeli informacje te nie były zgodne ze stanem faktycznym, za wartość pojazdu uważa się wartość pojazdu właściwą na dzień zawarcia umowy AC zgodnie ze stanem faktycznym.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 24.04.2018r., (...), stwierdził, iż dopuszczalne jest postanowienie umowy ubezpieczenia AC, że podstawę ustalenia odszkodowania w przypadku szkody całkowitej stanowi wartość pojazdu ustalona przez ubezpieczyciela w dniu zawarcia tej umowy (art. 824¹§1 kc).

Zastrzeżenie w umowie opcji (...) Wartość 100%” jest równoznaczne z wprowadzeniem dopuszczalnego w art. 824¹§1 kc wyjątku od reguły, iż suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Należy podkreślić, że ryzyko nieprawidłowego określenia stałej wartości pojazdu nie powinno obciążać ubezpieczonego. Wartość pojazdu ustala ubezpieczyciel i to na nim spoczywa obowiązek jej określenia zgodnie z zasadami OWU, przy dołożeniu staranności właściwej profesjonalistom (por. wyroki SN z dnia 16.10.2014r., (...), Biul. SN 2014 nr 12 oraz z dnia 15.05.2015r., (...), nie publ.). Nadto negatywnych skutków niestarannej, czy powierzchownej oceny i zawyżenia stałej wartości pojazdu ubezpieczyciel nie może przerzucać na ubezpieczonego.

Ubezpieczyciele - co do zasady - pobierając odpowiednio wyższą składkę, nie są zainteresowani unikaniem przypadków nadubezpieczenia, gdyż nie ponoszą żadnego ryzyka, bo w przypadku zaktualizowania się ich odpowiedzialności, przyjmują za podstawę ustalenia odszkodowania rzeczywistą wartość rynkową pojazdu, dlatego też – zdaniem Sądu – jedynie gdyby zawyżenie stałej wartości było wynikiem zatajenia znanych ubezpieczającemu (ubezpieczonemu) informacji o stanie pojazdu, o które ubezpieczyciel zapytywał w formularzu oferty albo przed zawarciem umowy w innych pismach (art. 815 §1 kc), w rachubę wchodziłoby zastosowanie art. 815§3 kc. W drodze wykładni rozszerzającej należałoby uznać, iż w takim przypadku różnica między rzeczywistą wartością rynkową pojazdu a stałą wartością ustaloną przez ubezpieczyciela i związany z tym obowiązek zapłaty odszkodowania w wysokości wyższej od poniesionej szkody stanowi następstwo zatajenia istotnych informacji, o których mowa w tym przepisie.

Opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej wskazywała, iż w skutek zastosowania indywidualnych korekt, w szczególności z powodu wcześniejszych napraw ubezpieczonego pojazdu doszło do nadubezpieczenia przedmiotowego pojazdu, jednakże zeznania świadka K. K. (agenta ubezpieczeniowego) wskazywały, iż powódka nie zataiła żadnych danych, o które pytał agent ubezpieczeniowy, w szczególności, w/w świadek podkreślił, że nie pytał powódki o źródło pochodzenia pojazdu oraz, że powódka przekazała mu wszystkie dokumenty wymagane do zawarcia umowy ubezpieczenia, jak również, że nie żądał aby powódka okazała umowę kupna pojazdu. Świadek kategorycznie zeznał, że otrzymał odpowiedzi na wszystkie pytania, które zadał oraz, że nie pytał powódki o źródło pochodzenia pojazdu.

Agent ustalił, iż pojazd nie jest uszkodzony, że jest w bardzo dobrym stanie technicznym i w oparciu o system kalkulacyjny ustalił wartość pojazdu na dzień zawarcia umowy.

W ocenie Sądu ubezpieczyciel nie wykazał, iż powódka zataiła przed ubezpieczycielem, czy też agentem fakt wcześniejszej szkody pojazdu. Przede wszystkim pozwany ubezpieczyciel nie przedstawił formularza, czy też pisma przed zawarciem umowy, że takie pytanie zostało zadane, a powódka udzieliłaby fałszywej odpowiedzi. Agent zainteresowany był natomiast jedynie stanem technicznym auta, w szczególności faktem, że auto nie jest uszkodzone, że jest sprawne.

Nadto, ocenie Sądu, całkowicie nieuprawnione jest twierdzenie pozwanego, że powódka wprowadziła w błąd pozwanego podając, że samochód kupiła u dealera w Polsce lub za granicą. W sprawie bezspornym było, że powódka kupiła rzeczony pojazd w Firmie (...) w Kotlinie, która zajmowała się importem i sprzedażą pojazdów. Zgodnie z przedstawioną przez Słownik Języka Polskiego PWN słownikową definicją dealer to: „osoba lub firma prowadząca sprzedaż produktów określonej firmy”. Zakup samochodu w firmie zajmującej się importem i sprzedażą samochodów dawał powódce podstawę do twierdzenia, że nabyła pojazd od dealera samochodów. Godzi się podkreślić, że powódka nie podała agentowi, że kupiła pojazd u autoryzowanego dealera samochodów w Polsce lub za granicą, tylko u dealera samochodów w Polsce lub za granicą, a więc od osoby lub firmy, która zajmuje się sprzedażą samochodów.

W tym stanie rzeczy skoro powódka nie zataiła przez ubezpieczycielem informacji, o które tenże ubezpieczyciel by pytał to ubezpieczyciel nie był uprawniony do ustalenia wartości przedmiotowego pojazdu na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia przy zastosowaniu korekty ujemnej ze względu na zakres wcześniejszych napraw, a tym samym ubezpieczyciel nie był uprawniony do przyjęcia innej wartości przedmiotowego auta, niż ta która została określona w polisie i od której pozwany pobrał stosowną składkę.

Podkreślić należy, że zdaniem Sądu nie można zaakceptować prezentowanego przez stronę pozwaną stanowiska, że pozwany nie ma obowiązku sprawdzać co ubezpiecza i bezkrytycznie przyjmuje informacje podawane przez ubezpieczającego. Takie stanowisko stoi w rażącej sprzeczności z faktem, że pozwany jest profesjonalistą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczeń, w tym ubezpieczeń AC pojazdów. W doktrynie podkreśla się, iż zasada najwyższego zaufania (*contractus uberrimae fidei*) jest jedną z najbardziej charakterystycznych cech umowy ubezpieczenia. Cecha ta objawia się przede wszystkim w wymaganej od stron szczególnej lojalności i zaufania w wykonywaniu zawartej umowy ubezpieczenia. Ubezpieczyciel, dokonując oceny ryzyka (co ma wpływ na samo zawarcie umowy, a następnie na wysokość składki ubezpieczeniowej), opiera się w głównej mierze na informacjach dostarczonych przez ubezpieczającego. Wobec tego ubezpieczający zawierając umowę ubezpieczenia działa w zaufaniu do profesjonalisty, iż ten działając z należyłą starannością wynikającą z przedmiotu jego działalności oceniając przyjęte na siebie ryzyko dokonuje weryfikacji przedmiotu ubezpieczenia co do jego stanu i wartości. Pozwany w żaden sposób nie wykazał, by powódka świadomie zataiła przed nim jakieś informacje związane z przedmiotowym pojazdem. Pracownik pozwanego zawierając z powódką umowę ubezpieczenia AC dokonał oględzin pojazdu, miał więc możliwość zweryfikowania, czy wymienione w umowie wyposażenie pojazdu i jego stan odpowiadają temu, co zostało zapisane w umowie.

W ocenie Sądu, zasadności roszczenia powódki – w świetle wniosków opinii biegłego - nie pozbawia fakt wpisania na fakturze dokumentującej umowę kupna pojazdu, ceny kupna na kwotę 30.000,00 zł. Po pierwsze powódka i działający w jej imieniu przy transakcji kupna P. D., kategorycznie oświadczyli, że cena za pojazd wynosiła ok. 100.000,00 zł, po drugie natomiast cena za jaką pojazd został kupiony nie miała żadnego znaczenia dla prawidłowego ustalenia wartości sumy ubezpieczenia w umowie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał żądanie pozwanego zawarte w piśmie z dnia 13 listopada 2019 r. ograniczające powództwo za zasadne w całości i dlatego orzekł jak w pkt I wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki: kwotę 37.995,00 zł (różnicę pomiędzy sumą ubezpieczenia określoną w polisie a kwotą odszkodowania wypłaconą powódce) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08 listopada 2019 r. (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 60.500,00 zł (sześćdziesiąt tysięcy pięćset złotych) od dnia 08 listopada 2019 r. do dnia 13 listopada 2019 r. (od dnia wniesienia pozwu w Sądzie Okręgowym w Toruniu do dnia zapłaty przez pozwanego na rzecz powódki kwoty 60.500,00 zł).

O kosztach orzeczono w myśl art. 98 kpc. Zgodnie z zasadą wyrażoną w powyższym przepisie strona przegrywająca ma obowiązek zwrotu stronie wygrywającej koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, godzi się przy tym podkreślić, że Sąd Rejonowy I Wydział Cywilny orzekał w zakresie sprawy przekazanej mu przez Sąd Okręgowy w Toruniu, I Wydział Cywilny, tj. o zapłatę kwoty 37.995,00 zł. Na koszty poniesione przez powódkę w niniejszej sprawie składają się następujące kwoty: opłata od pozwu – 1.900,00 zł, koszty wynagrodzenia pełnomocnika – 3.600,00 zł ustalone w oparciu o §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w łącznej kwocie 17,00 zł. Dlatego też w pkt II sentencji wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.517,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.